



NOODUITGANG

←
NOOD

JANTJE EIGENWIJS

PETRALOUISE MURIS

© geschreven en geïllustreerd:
PetraLouise Muris.
Kinderboek/ voorleesboek 8 jaar en ouder.



Bladzij

Hoofdstuk

3	1	Te laat.
6	2	Liegbeest.
11	3	Het museum.
14	4	Het spook in de gang.
18	5	Waar is Jantje?
22	6	Oh, oh Jantje!
25	7	Naar een andere school.

HOOFDSTUK 1 TE LAAT.



'Jantje, sta je op? Jij moet zo naar school, anders moet jij je zo haasten!' roept mama achter de deur van Jan zijn slaapkamer.

'Ik wil er nog niet uit! Ik wil nog even slapen, laat mij met rust!'

'Dan moet je het zelf maar weten,' zegt mama: 'dan kom je straks te laat op school en krijg je straf.'

Ik ga nu weg! Dag Jan!

Jantje krijgt een heleboel leuke droompjes.

Af en toe schrikt hij wakker en kijkt dan met één oog naar de wekker.

'Oef, nog even, ik sta straks wel op.'

Hij valt meteen weer inslaap.

Als hij na een klein droompje weer wakker schrikt, is het nog steeds vijf over zeven op zijn wekker.

'Verhip, mijn klokje staat stil, hoe laat is het eigenlijk? Ik moet eruit. Heb ik nog wel tijd om mij te wassen? Mam, mam! Waar zijn mijn sokken?'

Mama geeft geen antwoord.

'Ik zie alleen maar vieze sokken.'

Ik trek die bruine maar aan. Waar is mama? Mama!

Jantje struikelt over een trammetje dat rondslingert.

In zijn kamer slingert van alles rond, hij is slordig en heeft nu pijn aan zijn voet.

‘Die rot tram ook!’

Hij geeft de tram een trap zodat die door het kamertje zoeft.

‘Even mijn sok aandoen, waar is die andere?’

Wat stinkt die sok, hij stinkt naar slootwater.

Dat komt zeker door mijn stinkschoenen.

O grutten, ik moet ook nog eten, wacht, ik loop even naar de keuken daar zal wel brood klaarstaan.’

Jantje rent in zijn onderbroek en zijn pyjamajas naar de keuken.

Hij grist een droge boterham van de tafel en kijkt naar de keukenklok.

‘Ik heb haast, ik heb haast. Waar is mijn trui, waar is mijn gymtas. Mam, mam, zit je op de wc?’

Waar zijn mijn gymkieren? Jakkies, ik stink, ik doe die sok maar weer uit. Ik zoek wel andere.

Mam, waar is mijn trui?’

Het duurt even voordat Jantje door heeft dat hij alleen thuis is.

Hij rent naar het balkon en ziet aan het wasrek twee schone sokken hangen.

‘Die doe ik aan.’ zegt hij opgelucht.

Hij vindt kleding in de verkleeddoos dat dienst kan doen voor de gymles en propt die in een tas.

De klok tikt intussen vrolijk verder.

Hij doet zijn spijkerbroek en schoenen aan en rent weer naar de keuken.

‘Heb ik alles bij mij? Heb ik niets vergeten?’

‘Waar is mama toch. O jee, het is vijf over halfnegen. Ik haal het niet meer. Nou, dan kan ik net zo goed wat rustiger aan doen, ik krijg toch straf.’

Hij knauwt op de droge boterham die van ellende hard geworden is.
Dan loopt hij op zijn gemak naar school.
Als hij het schoolplein oploopt ziet hij dat alle deuren afgesloten zijn.
Hij belt aan. "Tringg, tringg!!"

Na vijf minuten onophoudelijk bellen komt er eindelijk iemand de deur opendoen.
'Zo jongen, jij bent te laat!' concludeert een jongen uit groep vijf. Wat zie je er mal uit.
Is dat een pyjamajasje?'
'Nee, dit is mijn overhemd, Doedel!' zegt Jantje boos.
'Ik heb ook zo'n pyjama, precies dezelfde. Die heeft mijn moeder bij Zeeman gekocht.'
'Toevallig is dit mijn overhemd.' jukt Jantje die zichzelf nu aardig voor gek vindt staan.
'In welke groep zit jij? Zit jij bij juf Grietje?
Ik zal je naar jouw klas toe brengen voordat jij van plan bent weer naar huis te gaan.'

Jantje kijkt verbaasd.

'In verband met jouw pyjamajas, je had schijnbaar haast hè? O jouw klaslokaal is leeg, jij moet zeker gymmen. Nou, dan breng ik je daarheen.'

'Dag meester Fred, ik kom Jantje brengen.'
'Dank je wel Gerard.'

HOOFDSTUK 2 LIEGBEEST.



Als Jantje de gymzaal binnenkomt beginnen al zijn klasgenootjes te schateren.'

De gymmeester kijkt vreemd op.

'Ha, ha, dacht je dat het carnaval was Jan?' lacht hij nu ook: 'laat mij eens kijken, je draagt een boerenkieltje met een mooie strik. Een prachtige kabouter gymbroek. Twee verschillende sokken en twee vilten klompjes. Waar is jouw puntmuts?'

'HA, HA, HA!' lachen al de kinderen. Sommige krijgen er tranen van in

hun ogen. Anderen rollen over de vloer van het lachen.

'Waarom ben jij zo gekleed?' vraagt de gymmeester.

'Nou, ik v, vier, ier toevallig carnaval!' hakkelt Jantje eigenwijs.

'Maar jongen, het is nog lang geen carnaval! Trouwens op onze school wordt geen carnaval gevierd. Het is een katholiek feest voordat de mensen gaan vasten. Je weet wel, dan mogen zij niet eten. Dus bij jou thuis vieren ze carnaval?'

'Ja meester Fred, mijn moeder viert vandaag carnaval.' zegt Jantje eigenwijs. Hij zegt niet dat hij zijn gymkleding niet kon vinden.

'Goed vent, we gaan korfballen.'

De gymmeester duwt Jan naar het midden van de gymzaal.

'Zie je die mand aan die paal? Daar moet de bal doorheen.' Hij blaast op een fluitje waarna de korfballes begint.

Als na een half uur de gymles voorbij is, kleedt iedereen zich weer om, behalve Jantje. Hij kijkt angstig om zich heen, hij durft zijn pyjamajasje niet aan te doen. Alle kinderen kijken en roepen: 'waarom doet hij zijn gewone kleding niet aan. Ha, ha, wat ziet die er gek uit, hij lijkt op een kleine kabouter. Kabouter, kabouter!'

De gymmeester staat bij de buitendeur. Hij wijst naar de speelplaats.

'Jullie mogen naar buiten kinderen, het is pauze. De juf komt jullie zo halen. Doe een jas aan. Waar is jouw jas Jantje?'

'Vergeten meester.' Jantje kijkt naar de grond. Hij had vanmorgen geen zin om een jas aan te doen. Hij heeft het wel koud.



Terwijl de kinderen zich allemaal door de deur naar buiten wringen, staat Jan achteraan. Hij wil niet naar buiten maar wordt ruw naar buiten geduwd door groep vijf die ook naar buiten wil. Hij loopt naar een boom en gaat eronder staan. Niemand wil met hem spelen. Dat komt doordat hij altijd dwars is. Hij wil altijd een ander spelletje spelen dan zijn vriendjes. Omdat hij zo verdrietig kijkt komt Mira uit groep acht op hem aflopen. 'Wat is er knul, heb je niemand om mee te spelen?'

'Ze pesten me allemaal, ze vinden mij er raar uitzien.'

'Je ziet er juist mooi uit.' lacht Mira.

Jantje lacht weer.

'Je lijkt net op een kaboutertje, mooi hoor!'

Jantje vindt die opmerking niet aardig.

Hij wordt boos en schreeuwt: 'rot meid, wacht maar!'

Nu komen ook andere kinderen om hem heen staan. Zij zijn allemaal nieuwsgierig waarom Jan zo vreemd gekleed is en waarom hij zo schreeuwt.

'Ik vier carnaval,' roept Jan boos: 'ik vier carnaval!'

Wat kan mij het nou schelen wat jullie van mij vinden. Goed, ik zie er gek uit maar dat komt omdat dit bij carnaval hoort.'

'Wordt carnaval niet in februari gevierd?' vraagt Mira zich af.

'Nee joh, ik geloof in maart of zoiets!' roept haar vriendin.

'Niet waar, het is nu' carnaval stinkgriet!' gilt Jantje eigenwijs: 'mijn moeder zegt het en dan is het zo!'

'Nou jouw moeder weet er niks van.' zegt Mira:

'misschien moet ze ook weer naar school, ha, ha!'

Jan begint te krijsen.

Hij krijst zo hard dat de directrice naar buiten komt.

Zij ziet dat er kring van kinderen om Jantje staat.

Zij denkt dat Jan geslagen is en stuurt de kinderen naar binnen.

'Hup, naar jullie klas. Wat is er aan de hand Jantje? Ben je geslagen?'

'Ja, snik' huilt Jan plots: 'ze vinden mij stom, snik.'

'Wie heeft je geslagen?'

'Mira en haar vriendin.' jammert Jantje.

'Salamanders! Wat gemeen!'

Dat zijn kinderen uit groep acht!'

Zij draait zich om en roept over het schoolplein.

'KINDEREN, IS MIRA AL BINNEN?'

Mira komt langzaam teruglopen.

'Waarom heb jij Jantje geslagen? Was dat nou echt nodig?'

De directrice kijkt Mira boos aan.

'Ik heb hem niets gedaan, echt niet.' protesteert

Mira: 'het is een liegbeest een fantast!'

'Hij huilt niet voor niets. Ga naar jouw klas.

Ik wil jou en jouw vriendin vanmiddag na schooltijd zien!'

'Hij verzint het gewoon en u gelooft hem. Het is een liegbeest!' klaagt Mira, zij is boos dat zij moet nablijven.

Tussen de middag holt Jantje naar huis.

'Wat zie jij eruit. Ben je zo naar school gegaan?'

Wat zit er in die plastic tas?' vraagt mama.

Zij wacht niet af maar grist de tas uit Jan zijn handen. 'Een spijkerbroek, schoenen en een halve oude droge boterham en je pyjamajas?'

'Ik kon mijn gymspullen niet vinden.'

'Nou zeg, je bent om zeven uur opgestaan, dan heb je toch wel tijd zat om je netjes aan te kleden.

Had je jouw pyjama naar school aan?'

'Ik kon niks vinden!' klaagt Jantje.

'Ben je nou mal! Je hebt toch een kast in je kamer!

Waar heb je dan die sokken vandaan?'

'Van het wasrek.'

'Je weet toch wel dat jouw gymkleding in een rugtas aan de kapstok hangt?'

'Ach, er was toch carnaval op school en ik zag het er mooist uit. Vanmiddag mogen wij niet meer verkleed op school komen.' liegt Jantje.

'Hoe dan ook, zo ga je niet meer naar school.' zegt mama: 'je loopt voor gek!'

's Middags is Jan weer op school, de tijd gaat snel. Als het bijna tijd is om naar huis te gaan staat Mira plots in Jan zijn klasje.

'Juf Grietje, Jantje moet even naar de directrice komen.'

'Ga maar Jan,' zegt juffrouw Grietje: 'daarna kun je meteen naar huis. De school is bijna uit.

Tot morgen. Denk erom, je moet op tijd op school zijn want we gaan naar het museum.'

Jantje gaat met knikkende knieën met Mira mee.

'Wat ben jij' een rot joch! Ik heb jou toch niet geslagen! Je zegt zo wel de waarheid hè, anders krijg ik straf!

Mira klopt aan bij het kamertje van de directrice.

'Kom maar binnen,' zegt zij: 'nemen jullie plaats.'

De directrice kijkt naar Jantje, die meteen begint te huilen. Mira denkt: 'wat een aansteller!'

'Mira,' zegt de directrice: 'het spijt me dat ik vanmorgen boos op je was. Ik heb van andere kinderen gehoord dat er niets aan de hand was. Jouw vriendinnetje is al naar huis en jij mag ook. Morgen gaan de bussen om kwart voor negen weg. Ben jij morgen op tijd op school?'

'Ja juffrouw, tot ziens!' Mira is opgelucht, zij holt snel het kamertje uit. Jantje kijkt onder zijn wimpers door naar de directrice, hij is gestopt met huilen.

'Jij blijft hier nog maar even. Ik hou helemaal niet van jokkende kinderen!'

Jantje doet alsof het een grapje is, hij zingt luid.

'Foei.' zegt de directrice, zij pakt hem beet en zet hem op de gang.

'Blijf hier maar een poosje zitten dan zal ik zien wanneer jij naar huis mag.'

HOOFDSTUK 3 HET MUSEUM.

De volgende dag is Jantje vroeg op school.
De bussen staan al klaar.

Vandaag gaan alle kinderen naar het museum.
Het wordt een leerzame dag, iedere groep heeft een opdracht. Iedere groep leert wat anders.
Jantjes groep gaat dingen leren over geleedpotigen.
Dat zijn spinnen.

Jantje vindt spinnen griezelige beesten.
Hij wil liever iets leren over reptielen.
Dat vindt hij pas machtige dieren.
De kameleon die met zijn bolle ogen kan draaien en krokodillen met hun scherpe tanden.
Hij krijgt kippenvel als hij aan spinnen denkt.

‘Jullie mogen in de bus,’ zegt juffrouw Grietje:
‘niet dringen en geen geruzie!’
Alle kinderen zoeken snel een plaats, niemand wil Jantje naast zich. Dat komt doordat Jantje vaak wil vechten en gemeen is, hij geeft graag de schuld aan een ander. Het schijnt Jantje niets te schelen.
Hij voelt zich toch de baas over alle kinderen uit zijn groep, ook al is hij de allerkleinste.
Hij zit op een bank voor hem alleen.
Om te laten zien dat het hem niets scheelt, geeuwt hij en trappelt hij met zijn schoenen op de bank.
‘Ik kan hier lekker liggen!’ smaalt hij.
‘Liggen doe je thuis, schoenen van de bank!’
Jantje schrikt als hij die opmerking van juf Grietje hoort.
Hij zit meteen netjes en kijkt naar buiten.

‘Bomen, straten en pleinen. Waar is dat museum! Is het nog ver?’ denkt hij, hij vraagt het niet.

Na tien minuten stopt de bus voor een groot gebouw. De kinderen joelen: ‘we zijn er! We zijn er!’

Juf Grietje loopt langs de kinderen en zegt met een harde stem: ‘allemaal in de rij staan.

We lopen rustig achter elkaar het museum binnen. We blijven bij elkaar, let op, niemand mag uit zich zelf naar het toilet.

Als je moet plassen gaat er iemand met je mee. Oh, daar zijn ze al. Kinderen, dit zijn jullie begeleiders uit groep acht. Mira, Amal, Paul en Achmed.

Dus als jullie moeten plassen ga je met één van hen mee. Niet alles is verlicht, alleen het gedeelte waar wij heengaan. De rest van het gebouw is pikdonker. De kinderen uit groep acht weten de weg in het museum.’

‘Juf, ik kan best alleen naar de wc, ik weet hier allang de weg.’ jukt Jantje.

‘Vandaag niet. Je vraagt of één van de grote kinderen met je mee gaat. Begrepen Jan?’

Alle kinderen lopen rustig in een lange rij naar binnen. De grote kinderen lopen naast de rij.

‘We gaan naar boven Jan,’ zegt Mira: ‘ik ben hier vaak geweest. Boven zijn de reptielen en de geleedpotigen. Ze zijn niet levend hoor, ze zijn opgezet.’

‘Ik hou ook niet van dode spinnen.’ griezelt Jantje.

Hij krijgt een idee.

‘Als ik stiekem wegloop hoef ik die enge beesten niet te zien.’ denkt hij.

Zijn groep loopt langs glazen vitrines waar allerlei spinnen in zitten.

Jan houdt zijn ogen dicht en houdt Mira vast.

‘Mira, ik moet nodig plassen, ga jij mee?’

‘Nee Jan, er gaat een jongen met je mee.

Achmed? Jan moet plassen, wil jij?’

‘Ik hoef opeens niet meer.’ zucht Jantje.

De juf loopt met de kinderen naar een lange tafel.

‘Gaan jullie maar zitten.

Er komt zo een meneer die ons over de geleedpotigen gaat vertellen.

Daarna mogen jullie een spin tekenen of kleuren.’

Alle kinderen zijn blij maar Jantje niet, hij wil vluchten.

Hij houdt de grote kinderen nauwlettend in de gaten.

‘Als ze niet opletten sluip ik weg.’ denkt hij.

Daar is de meneer al, hij heeft spinnen en krabben meegebracht.

De meneer begint te vertellen maar Jantje hoort hem niet. Hij ziet dat alle ogen op de meneer gericht zijn. Zelfs die van de kinderen uit groep acht.

‘Nu!’ denkt Jantje.

Hij bukt en kruipt naar een donkere hoek.

Niemand heeft iets opgemerkt.

‘Ik ga de krokodillen zoeken.’ denkt hij.

Hij wandelt een duistere gang door, dan komt hij bij een trap. Jan loopt de trap af en rent een donkere gang in.

HOOFDSTUK 4 HET SPOOK IN DE GANG.

Het duurt dan ook niet lang voor Jan de weg kwijt is. Alle gangen lijken hetzelfde in de grauwe duisternis. 'Misschien zijn de deuren dicht. Waar zijn die krokodillen nou. Hé, daar hangt een blauw lampje van de nooduitgang.'

Het blauwe licht werpt een schijnsel op een skelet. 'ARRCH!' schreeuwt Jantje ontzet: 'daar staat een dooie vent. Het is vast een spook! Jakkas, wat heeft die veel botten!'

Het geraamte staat achter glas maar Jantje denkt dat hij achterna gezeten wordt door het geraamte. Hij holt de inktzwarte gang door. Jantje begint luidkeels te huilen: 'help, help mama! Er rent een spook achter mij aan!'

Het blijft doodstil.

Jan rent verder de gang in, hij ziet licht. Het is een rode lamp boven de deur van de nooduitgang.

Huilend rukt en trekt hij aan de deur maar die wil niet open.

Dan kijkt hij omhoog, in een vitrine liggen schedels. Het lijkt of de schedels naar hem loeren.

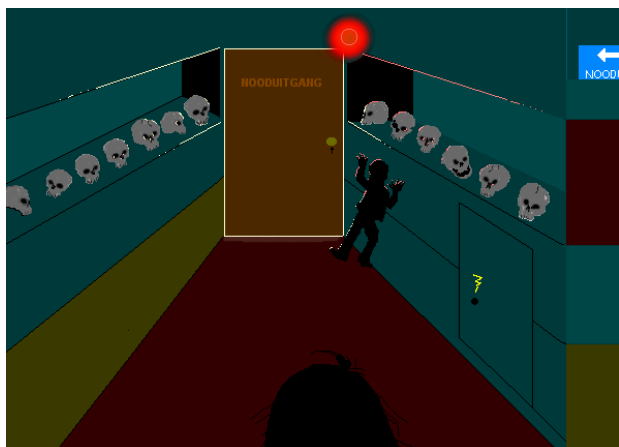
'MAMA!' jammert hij: 'ik ben bang voor die doodskoppen. Was ik maar niet weggelopen! Boehoe,' huilt hij: 'ik ben verdwaald. Is dat spook er nog? Ik durf niet terug!'

'WAT DOE JIJ DAAR???' hoort hij keihard. Jantje schrikt zich een ongeluk.

'WIE BEN JIJ!' schreeuwt een gedaante midden in de gang.

De gedaante komt langzaam dichterbij.

'WAT DOE JIJ HIER HELEMAAL ALLEEN!'



Jan drukt zich tegen de muur en maakt zich zo klein mogelijk. Hij piept: 'ik vind spoken heel, heel aardig.

Ik ben niet bang voor jou hoor spook, ik vind je lief!'

'BEN JE SOMS BANG VOOR MIJ?' schreeuwt de stem wat harder.

De magere verschijning komt langzaam naar Jantje en grijpt hem bij zijn hand. Jan gilt heel hard.

'JIJ GAAT MET MIJ MEE, HOOR JE!'

'Nee! Help! Ik zal voortaan zoet zijn, ik loop niet meer weg. Mama! Je gaat me toch niet opeten hè spook?'

'HA, HA, HA!' lacht de gedaante.

'JE GAAT MEE NAAR MIJN KANTOORTJE,
DAAR KAN IK JE BETER BEKIJKEN!'

'Je hoeft niet zo te schreeuwen hoor spook, ik ben niet doof. Ik vind je heel aardig, ik ben niet bang.'
bibbert Jantje.

'WAT ZEG JE? IK BEN EEN BEETJE DOOF!'

'Dat dacht ik al.' piept Jantje angstig.

De gedaante sleept Jantje een kamertje in en knipt het licht aan.

'ZO, NU KAN IK JE ZIEN.

ZEG KNUL, WIE BEN JIJ?'

'Ik ben de zoon van de directeur,' liegt Jantje: 'en u bent geen spook.'

'DAT HEB JE GOED GEZIEN!'

'Ik moest van mijn vader kijken of u wel goed uw best doet en of u wel werkt, u bent lui!'

Jantje heeft weer een grote mond zoals altijd.

De dove meneer van het museum wordt heel boos.

Hij schreeuwt nog harder: 'WAT? ZEI JOUW
VADER DAT? IK DOE ALTIJD MIJN BEST! IK BEN
DAG EN NACHT IN TOUW VOOR HEM.
IS DIE NOU HELEMAAL? EN STUURT HIJ JOU?
KON HIJ HET NIET IN MIJN GEZICHT ZEGGEN?
EN JIJ MOEST MIJ KOMEN BEGLUREN?
JIJ BLIJFT IN MIJN KANTOOR, JOUW VADER
MOET JOU MAAR ZELF KOMEN HALEN!'

De man loopt naar de deur en draait die op slot.

'DAAR STAAT EEN STOEL, GA DAAR MAAR OP
ZITTEN EN HOUDT JE MOND.
ALS JIJ HEM OPENDOET PROP IK JOU IN MIJN
BUREAULA! IK MOET WERKEN.'



Jantje gaat gehoorzaam op de stoel zitten.
Maar het duurt niet lang voordat hij weer liegt en
brutaal wordt. Hij vertelt lange verhalen over zijn
vader die directeur van het museum is.
En dat die dove meneer minder geld krijgt omdat hij
zijn best niet doet.
De man staat op en grijpt zijn jas die in de kast
hangt en draait de deur open.
'NU IS HET GENOEG! IK GA NAAR HUIS!' krijst hij
nijdig. Hij sleurt Jantje de donkere gang door.
Die ziet ineens dat skelet weer.
Jan huilt: 'ik ga terug, ik ga niet verder, mama!'
'WAT? KOM JE NIET MEE?
BLIJF JE HIER ALLEEN? WAT KAN MIJ DAT
SCHELEN! IK GA NAAR HUIS! JOUW VADER
ZOEKT MAAR IEMAND ANDERS DIE NET
ZOVEEL VERSTAND VAN KUNST HEEFT ALS IK!
AJU!'

HOOFDSTUK 5 WAAR IS JANTJE?

Jantje holt naar het kantoortje terug en knipt het licht aan. Hij gaat meteen doodstil op de stoel zitten. Hij denkt aan het skelet op de gang en die enge doodskoppen.

De les over de geledpotigen is afgelopen. Juffrouw Grietje geeft elke leerling een vel papier waar een spin op staat afgebeeld.

‘Jullie mogen de kleurplaat inkleuren en hem daarna bij de kassa afgeven. Jullie kunnen iets moois winnen.’

Terwijl zij iedereen een kleurplaat geeft ziet zij een leeg stoeltje.

Juffrouw Grietje mist opeens Jantje: ‘waar is Jan? Zit hij nog op de wc? Achmed of Paul? Waar is onze Jan?’

‘Nog niemand heeft geplast,’ zegt Paul: ‘ben jij met Jan meegegaan Achmed?’

‘Ik heb niemand naar het toilet gebracht,’ antwoordt Achmed: ‘alle jongens moeten nog plassen.’

De juffrouw kijkt ongerust.

‘Is hij dan alleen gegaan? Hij is zo eigenwijs! Dan is hij misschien de weg kwijt. Blijven jullie op de kinderen passen, ik ga even op het toilet kijken of Jan daar is.’

De juf holt naar het herentoilet, zij roept: ‘Jan? Jan, zit jij hier?’ Zij krijgt geen antwoord.

Zij ziet dat een deur op slot is gedraaid en klopt op de deur.

‘Jan zit jij hier vast? Draai de deur open, kun je dat?’

Omdat het stil blijft maakt de juf zich grote zorgen. Zij denkt dat Jan ziek geworden is en daarom de deur niet kan opendoen.

Ze holt snel naar de hoofdingang van het museum want daar zit een meisje achter de kassa.

'Kunt u mij helpen? Een kind heeft zich op de wc opgesloten.'

'Ik kan hier niet weg, ik bel iemand die de wc deur opent.'

Juf Grietje rent naar het herentoilet terug.

Even later komt er een meneer met een sleuteltje.

Hij draait de deur open en... niemand.

Dan ziet de meneer dat het toilet erg vies is.

'Deze toiletpot is verstopt, het wil allemaal niet doorspoelen, daarom was deze wc deur afgesloten.'

'Maar er ontbreekt een kind.' roept juf Grietje:

'het is een jongetje met donker haar. Hij moet hier ergens rondlopen!'

'Nou dan loop ik even naar de controle kamer, daar staan teevees waarop je het hele museum kunt overzien. Overal hangen camera's behalve in de toiletten en het kantoor. Hij is zo gevonden.'

De juf loopt naar de kinderen terug, zij is erg zenuwachtig.

De juf kijkt de gang in waar de meneer is verdwenen. Hij komt meteen weer teruglopen.

'Er is niets te zien. Alle vertrekken beneden zijn leeg. Misschien zit hij tussen een andere groep. Ik zal het even nagaan. Wacht u maar hier.'

Terwijl de juf wacht loopt de meneer langs de andere groepen. Niemand heeft Jantje gezien.

'Misschien is hij het museum uitgelopen.

Ik vraag het even aan de caissière.'

Hij holt naar de kassa.

'Heb jij een jongetje met donker haar hier voorbij zien komen?'

'Nee, alle kinderen zijn binnen.' zegt de caissière

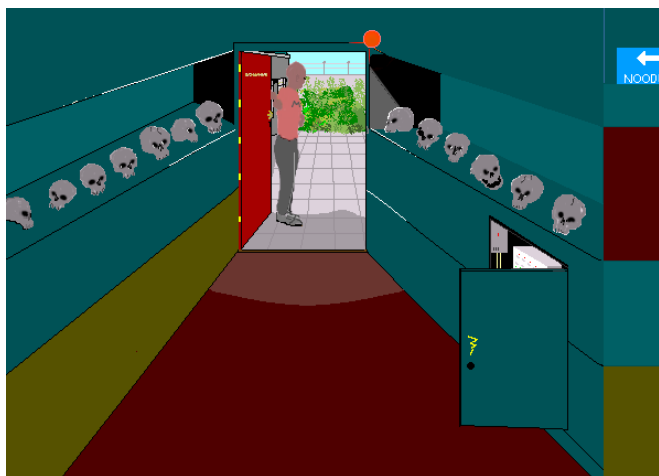
'Dan moet hij zich verstopt hebben of uit de nooduitgang zijn gegaan. Ik ga kijken.'

Nu holt de meneer naar een kast die vlak bij de nooduitgang is.

Het is een stoppenkast voor de elektriciteit in het museum.

"Floep, tik, tik." Overal gaan lichten aan, alles is fel verlicht.

'Ik zal eerst even buiten kijken.' denkt de meneer.



De deur van de nooduitgang is op slot.

Met een handige beweging gaat die ineens open.

"Piep, piep, piep!"

Er gaat alarm af omdat de nooddeur openstaat.

De meneer stapt naar buiten.

'Hij kan hier niet geweest zijn. Hij zou deze deur nooit kunnen openen. Hij moet dus nog binnen zijn. Misschien weet Willem iets.

De meneer klopt op de deur van het kantoortje.
'Ik zal moeten schreeuwen want Willem is doof. Waarom draagt die man geen gehoorapparaatje.
'WILLEM, HOOR JE MIJ? MAG IK BINNEN KOMEN?'
Het blijft stil.

Nu doet de meneer de deur open en stapt naar binnen. Hij ziet Willem niet.
Hij ziet wel twee schommelende jongensbenen.
'Zo ventje, zit jij hier? Waar is die meneer die hier werkt? Heb je hem soms gezien?'
'Hoezo zit ik hier? Natuurlijk zit ik hier. Ik ben de zoon van de museumdirecteur. Ik ben hier de baas!'
'Zozo, ben jij nou zijn zoon? Ik dacht dat hij alleen dochters had. Heb ik mij dan zo vergist?'
'Ja en jij hoeft morgen niet meer te komen!'
'Hoezo, heb ik dan geen baan meer?'
'Jouw gezicht staat mij niet aan!' schreeuwt Jan brutaal: 'mijn vader vond dat ook!'
'Wilt u misschien een glaasje limonade, zoon van de directeur?'
De meneer kijkt weer in de gang.
'Waar is Willem toch.'
'Die is kwaad weggelopen,' brult Jan: 'mijn vader had gezegd dat hij minder geld kreeg.'
'Zozo, zei meneer de directeur dat?'
'Ja en breng mij nou maar die limonade.'
'U moet meekomen,' zegt de meneer: 'want er mag geen limonade door de gangen meegenomen worden, dat weet u toch wel?'

HOOFDSTUK 6

Oh, Oh JANTJE!

De meneer gaat Jantje voor, zaal in en zaal uit.
Gang in en gang uit. Dat doet hij met opzet want Jan weet de weg niet. Dan doet hij een deur open.

Daar staat iedereen. Jantje schrikt ervan.

‘Hallo Jantje, waar zat je jochie!’ lacht juffrouw Grietje: ‘dank u wel meneer dat u Jan gevonden heeft. Kinderen een applausje voor de museumdirecteur.’

Alle kinderen klappen maar Jan staat verslagen te kijken, hij brabbelt: ‘dir, directeur?’

De museumdirecteur zegt: ‘dit is nou de zoon van de museumdirecteur, hij heeft mij ontslagen en hij heeft gedreigd mijn personeel te korten op hun salaris.’

‘Hè?’ Juf Grietje kijkt verward: ‘hij heeft toch niet.’

‘Ja, hij is in staat de hele boel op stelten te zetten, het is een vreselijk kind.’ zegt de directeur boos.

‘Hi, hi,’ lacht juf Grietje: ‘zijn vader is wel een baas maar dan van een bakkerij. Hij is trouwens erg vriendelijk.’

‘Ik spreek u vanmiddag wel even juffrouw Grietje, dan leg ik alles uit.

Dag kinderen. Ik wed dat jullie wat gaan winnen met jullie mooie kleurplaten.’ zegt de museumdirecteur.

Na vijf minuten gaan de groepen de bussen in.

Eenmaal op school moet Jantje bij de directrice komen.

Juf Grietje loopt met hem mee.

De directrice kijkt al naar hen uit.

'Kom gauw binnen en doe de deur dicht.

Oh, oh Jantje! Wat moet ik met jou beginnen!'

'Ik heb niks gedaan, ik was verdwaald toen ik van de wc kwam.' jukt Jantje.

'Je had natuurlijk' naar jouw juf moeten luisteren.

De jongens uit groep acht waren er niet voor niets.

Waarom heb jij die meneer van het kantoortje zo laten schrikken? En waarom denk jij dat jij tegen iedereen maar kunt zeggen wat je wilt.

Het ergste is dat het brutaal is en dat het leugens zijn. Waarom doe je dat?'

'Gewoon.'

'Wat bedoel jij met gewoon?'

'Ik vond het leuk, ik moest er om lachen, echt kicken!'

'Ik weet een leuke straf voor jou, dat is pas kicken!

Volgende week gaat jullie groep uit.

Jij blijft dan fijn bij mij in het kamertje en je gaat sommen maken, een heleboel!

Jouw vader en moeder weten er al van dus hoef jij geen smoezen te verzinnen.

Tot die tijd blijf jij iedere schooldag na, dan mag jij weer fijn in de gang zitten.

Nu mag je naar huis.'

Jantje rent het kamertje uit en gaat met een bonsend hart naar huis.

'Papa is thuis, nou krijg ik straf.' denkt hij.

Hij schrikt als hij zijn vader in de deuropening ziet staan.

'Zo, kom jij eens hier jongeman!' roept zijn vader.
Jantje loopt gehoorzaam op hem af.

'Wij gaan naar meneer Buis.'

'Ha,' denkt Jantje: 'ik krijg geen straf, ik ga uit.'

Papa rijdt straat in en straat uit dan stopt hij voor
een woonhuis.

'Hier is het, stap maar uit en bel maar vast aan bij
nummer veertien.'

Jan denkt dat het gezellig wordt, hij zingt een liedje.

Een stem roept : 'HALLO WIE IS DAAR!!!'

Jan schrikt geweldig. Is dat de stem van die dove
kantoor meneer? Nee toch!

'Moeten we hier naar binnen?' fluistert Jan poeslief.

'Wij zijn het, Jan en zijn vader!' roept papa door de
intercom.

De deur klikt open.

Jan loopt met knikkende knieën de trap op.

'O nee, dit kan niet waar zijn. Is het echt die dove
man van het museum?'

De huisdeur staat open, in de woonkamer zit een
man.

'KOM VERDER! WILLEN JULLIE THEE?'

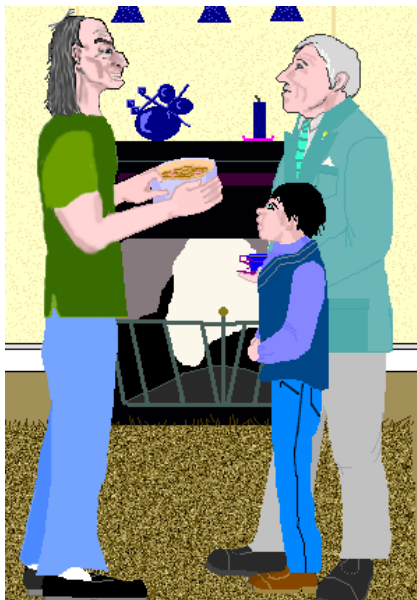
'Graag.' zegt de vader van Jantje.

Jan kijkt met grote bange ogen naar meneer Buis
en naar zijn vader.

'ZO PIET, BEN JIJ NOU DE VADER VAN DAT
KRENG?'

Jan kijkt vreemd op. Kennen meneer Buis en papa
elkaar?

'ALLE MENSEN, DAT IK DAT JOCH GELOOFDE.
IK HAD BIJNA ONTSLAG GENOMEN.
ZIJN VADER JA... DIE IS GEEN
MUSEUMDIRECTEUR, MAAR HIJ BAKT
HEERLIJK BROOD EN HIJ IS MIJN VRIEND.'



Willem schenkt thee in en haalt een koektrommel voor de dag.

'HIER, EET MAAR LEEG. JOUW VADER HEEFT HET GEBAKKEN, NOU DAN WEET JE HET. OPEENS IS DE KOEKTROMMEL LEEG.'

'Het spijt me heel erg!' jammert Jan ineens. Hij beseft nu pas dat meneer Willem Buis heel aardig is. Hij is alleen een tikkeltje doof.

'Ik mag het nooit meer doen, het spijt mij, het spijt mij zo.'

Jantje meent het echt en vooral omdat papa de vriend is van Willem Buis.

Hij voelt zich erg schuldig en dom.

'Ik heb ook niet kunnen kleuren en daarom maak ik geen kans op een prijs.' jammert hij.

'HA, HA, HA!' Willem proest het uit: 'JE BENT ER NOG NIET JONGEN! WE GAAN MET ZIJN ALLEN NAAR HET MUSEUM! NOU, NOU, DAAR ZWAAIT WAT VOOR JOU, ZO GEMAKKELIJK KOM JE ER NIET VANAF.'

Jan denkt: 'o nee, moet ik daar' ook mijn excuses aanbieden? Ba, dat is niet leuk.'

HOOFDSTUK 7 NAAR EEN ANDERE SCHOOL.

Het is alweer een tijdje geleden dat Jan naar het museum terugging met Willem Buis en zijn vader. Jantje denkt dat het hiermee gedaan is. Maar dat is niet zo.

Omdat Jantje vaak liegt, eigenwijs is en niet naar zijn juffrouw luistert moet hij naar de schoolartsen dienst.

Jantje wordt onderzocht en naar een mevrouw gestuurd.

Het is een aardige mevrouw die spelletjes met hem doet en van alles vraagt.

Jantje weet nog niet wat hem te wachten staat. Mama en papa moeten ook naar de mevrouw komen en Jantje is erbij.

‘Het is beter als Jantje naar een andere school gaat.’ zegt zij.

‘Waarom?’ vraagt papa: ‘hij kan toch leren?’

‘Hij heeft geen vriendjes,’ zegt de mevrouw: ‘hij is dwars en wil altijd de baas zijn. Hij maakt veel ruzie, het is een pestkop.

Hij is eigenwijs en wil altijd iets anders dan dat de andere kinderen willen. Hij is ook brutaal tegen grote mensen. Dat is niet best. Hij moet veranderen, daarom moet hij naar een speciale school.

Jantje schrikt: ‘moet ik naar een andere school? Dat wil ik niet!’ Hij gaat huilen.

De mevrouw zegt dat zij alles gaat regelen.

Zij zegt ook dat papa en mama naar de nieuwe school moeten gaan om kennis te maken.

Jantje is verdrietig, hij moet afscheid nemen van juffrouw Grietje.

Zij zegt: 'kop op jongen, als jij je goed gedraagt mag je hier weer terugkomen.'

'Is dat echt zo?' vraagt Jan, waarop de juf lacht.

'Papa?' zegt Jantje 's avonds: 'als ik mij gedraag mag ik naar mijn oude school terug.'

'Dat zou ik zeker doen als ik jou was.'

Op jouw nieuwe school moet je goed je best doen.

Niet meer pesten en sarren, vechten of eigenwijs zijn. Je moet jezelf zien als een cadeau op jouw verjaardag. Jij weet niet wat er in het pakje zit.

Dat cadeau ben jij, helemaal nieuw en dat komt door die nieuwe school.

Je zal helemaal veranderen en als je helemaal verandert bent willen zij jou niet meer, dan mag je naar je oude school terug.'

Jan kijkt hoopvol, hij is niet meer van plan om eigenwijs te zijn of iemand te treiteren.

Op zijn nieuwe school pest Jan niet meer en vechten doet hij ook niet. Hij wil nog wel stoeien, maar niet gemeen.

Hij luistert goed naar de juffen en de meesters en heeft een heleboel vriendjes.

Die vertelt hij dat hij vroeger geen aardig jongetje was en dat hij naar zijn oude school terug wil.

En dat gebeurt ook, maar dat is twee jaar verder.

EINDE.